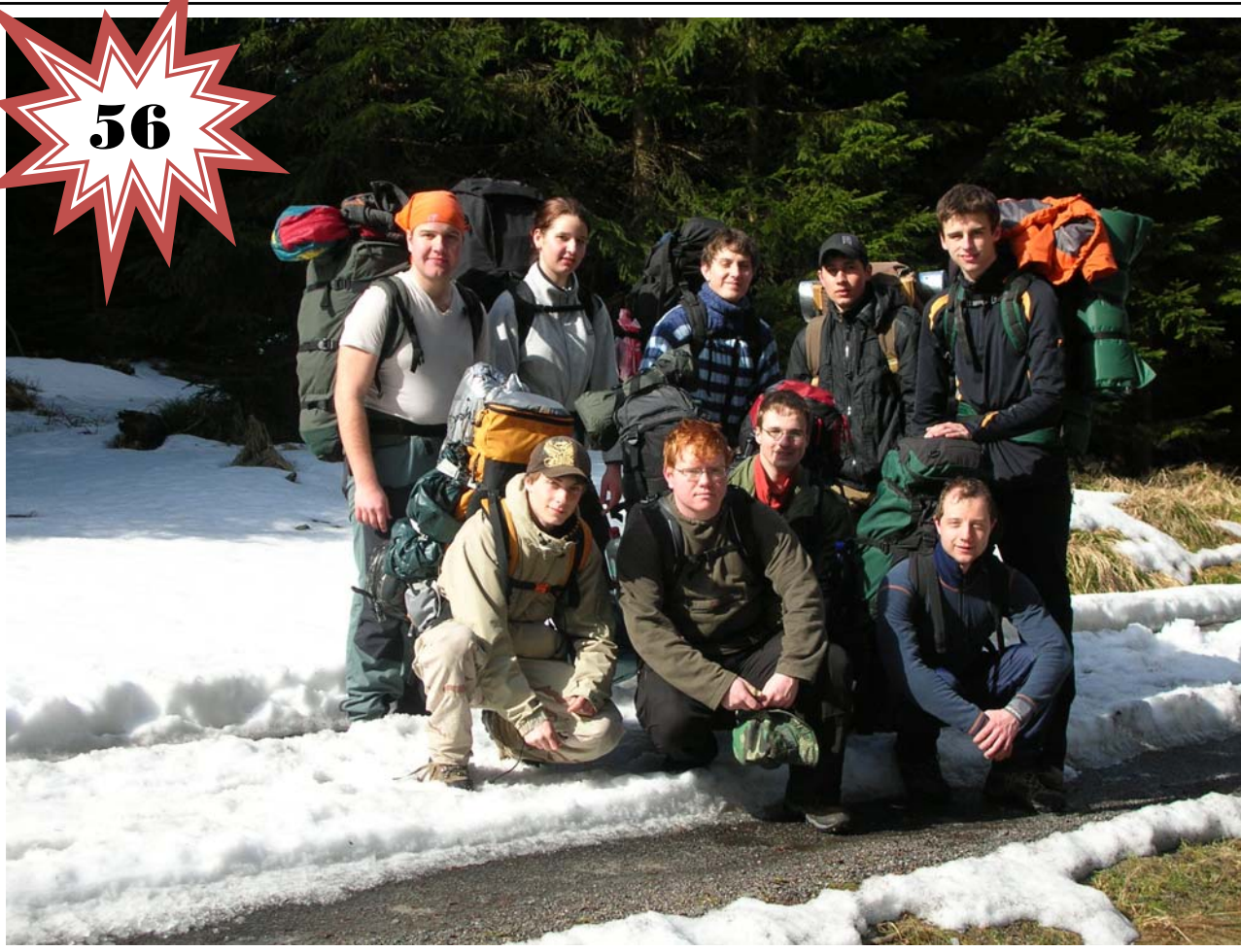

OBČASNÍK PŘÍCHOVICKEHO SKAUTSTVA

PROTLAK

56

Středisková Javorná, Velikonoční vandr, Maškarní bál...

XIV. ROČNÍK

DUBEN 2010

OBSAH

Javorná – Koza	3
Rokyta – Prach	5
Maškarní bál – Haník	10
Den sesterství – Haník	12
Zpívající trojka – Indián	15
Výprava na Zelenou horu – Rajče	16
Velikonoční čtyřcítka – Skřítek	18
Velikonoční vandr – Panda	20
Spaní v klubovně – Čára	25
Sbírka Pomozte dětem – Kiki	28

Středisková Javorná

12.2.2010 – 14.2.2010

V pátek 12.2. se vydalo na cestu zhruba 50: skautek, světlušek, vlčat RR a vůdců. Jejich cílem byla základna plzeňského skautského kraje na šumavské Javorné. K přepravě jim posloužil autobus, který zajistila Jana (za což jí děkujeme) u pana Štálícha. Autobus účastníky komfortně přepravil z Příchovic až na Javornou. Ne však přímo do chaty. Od hlavní silnice k ní totiž vede cesta, která díky vydatné sněhové nadílce byla sjízdná jen velmi obtížně. Dál už se tedy muselo „po svých“. Několik dalších účastníků včetně mě dorazilo na chatu později vlastními dopravními prostředky.

Program celého víkendu byl inspirován akcí, která ve stejnou dobu začala ve Vancouveru. Ano, rozhodli jsme se Zimními olympijskými hrami navázat na úspěšné Letní olympijské hry, které se konaly na táboře Drnovka 2008. Účastníci byli nejprve rozděleni do čtyř skupin představující státy (Norsko, Rusko, Švýcarsko, Kanada), které proti sobě soutěžily v jednotlivých disciplínách. Jejich prvním úkolem bylo namalovat vlajku svého státu. Aby to neměli jednoduché, při plnění tohoto úkolu měli svázanou jednu ruku a nemohli mluvit. Poté následovalo náročné skládání slepé mapy státu a sběr lístečků s informacemi o státu, které byly poschovávány po celé chatě. Zlatým hřebem bylo slavnostní zahájení pod vedením samotného předsedy Mezinárodního olympijského výboru. Sportovci představující zimní sporty si postupně předávali pochodeň s olympijským ohněm, která na závěr zažehla ohňostroj.

Druhý den byl zahájen drsnou sněhovou rozcvičkou pod vedením největšího drsnáka – Rajčeho. Následovala snídaně a pak už se program oddílů rozdělil. Skautky využily sjezdovky, která byla prakticky u chaty a celé dopoledne brázdily svah na jednom či dvou prkýnkách. Připojila se k nim i Hnída s rodinou a dokonce i Šat si zde oprášil svoje lyžařské dovednosti. Světlušky a vlčata prkýnka neměla, a tak se vydala po svých na výpravu spolu s několika RR. Sněhu bylo tolik, že na neupravené cestě jsme se brodili po kolena či popás (to

podle velikosti dané osoby). Místo původně plánovaného Můstku jsme tedy došli ani ne do poloviny cesty k němu a to jen díky úsilí RR, kteří se vytrvale střídali v čele výpravy a razili cestu hlubokým sněhem. Cestu zpět jsme si zkrátili lesem vedeni GPSkou. Před obědem zbyl ještě čas, a tak jsme se rozhodli s Prachem také sjezdovku pokořit alespoň několika sjezdy na snowboardu vypůjčeném od skautek. Nutno podotknout, že k nelibosti vlekaře. Ten byl už poněkud rozladěn předešlým večerem, kdy mu sjezdovku nejprve zrolbovali RR na

bobech a poté 30 dětí během úvodního ceremoniálu. Nejprve se na nás rozčiloval, že jezdíme na vypůjčenou permanentku, a když se na nás znovu obořil, protože jsem mu přejel pod vlekem, raději jsme snowboardy sundali a šli se naobědvat.

Po obědě na výpravu naopak vyrazily skautky. Světlušky a vlčata totiž čekaly první olympijské disciplíny – stavba sněhové haldy, biatlon, sjezd a stolní fotbal (místo hokeje ☺). Adrenalinovou

disciplínou se stal sjezd. Závodní dráha totiž byla opeřena několika skoky a hrboly, takže spíš než sjezd připomínala tato disciplína moguly, akrobatické skoky či dokonce skoky do dálky. Po večeri následoval indolový curling (s PET víčky na parketách), Kozovo riskuj, Kikiny zpívánky a několik her. Na noční hru bohužel už nedošlo.

Nedělní dopoledne pokračovala olympiáda posledními disciplínami. Nejprve uměleckým skokem do sněhu, poté závody psích (alias vlčích a světluščích) spřežení a závěrečnou, velmi pěknou sněhovou překážkovou dráhou. Bylo dobojováno. Vyhlášení výsledků proběhlo v podkrovní tělocvičně. Předseda Mezinárodního olympijského výboru pochválil všechny soutěžící za to, s jakým odhodláním bojovali o medaile a já s ním musím jedině souhlasit. Vítězství vybojoval tým Kanady, druhé místo Švýcarsko, třetí Norsko. Tím byl program celého víkendu završen, zbývalo „jen“ uklidit chatu, sbalit se a dojít k autobusové zastávce do Javorné. Trochu nás překvapilo, že na chatě nejsou popelnice a všechn odpad si musíme s sebou odvést. Naštěstí s námi byl profesionál vystudovaný v oboru – odpadový hospodář Prach i se svou bezednou fabií, kam se kromě odpadu naskládali ještě čtyři lidé a spousta dalších věcí.

Víkend to byl opravdu povedený a budeme na něj určitě dlouho vzpomínat.

Koza

Rokyta 5.-7.3.2010

Bylo nebylo. V daleké zemi v šumavských horách blízko jedné osady stojí chata. A není to obyčejná chata. Je oblíbená. A nebydlí v ní žádná baba Jaga, ani zavřený děti v chlívku. Nevím sice, jak je tomu běžně, ale alespoň o prvním březnovém víkendu tomu tak nebylo. V ten čas totiž oblíbenou chatu na Rokytě obývala banda příchovických oldskautů včetně tří zástupců roverského kmene. Plán byl vcelku jasný – pobavit se, zasportovat, nahnat nějaké kilometry na běžkách než ta

zima skončí, zaspívat si, ale hlavně se bavit. A že jsme se bavili vskutku královsky! V klidu se posadíte a začtete se do neobyčejných příběhů, které Vám budu vyprávět.

Po loňském úspěšném prvním přejezdu Šumavy, jsme se s Rajčetem rozhodli trasu Železná Ruda – Rokyta absolvovat znovu. Znovu na běžkách, znovu se vším na zádech, znovu sami dva. Na Špičáku jsme z vlaku vystoupili v devět hodin, v ruce běžky, na zádech menší batohy s nejnutnějším vybavením na víkendovou akci. Hned zpočátku bych chtěl poděkovat provozovatelům lanovky na Hofmankách, kteří se s námi slitovali a pustili lanovku speciálně pro dvě osoby (nevím jestli jsme jim těmi šedesáti korunami zaplatili alespoň elektřinu). Na Hofmankách jsme zapnuli vázání a po pár metrech sjezdu následoval pád. Trošku mne ta zmrzlá stopa pokrytá čerstvým sněhem zaskočila. Rajče se mi vyhnul, já vstal, oprášil se a

mohli jsme pokračovat. Ještě než jsme dorazili na Gerlovu Huť nám bylo jasné, že tentokrát to nepůjde tak hladce jako loni. Počasí jak na Sibiři, čerstvý sníh padal do stopy, neustále se lepil na lyže a stopa byla jeden kus ledu. Odraz na běžkách jednoduchý, skluz nemožný. Tak jsme si to kráčeli šumavskými hvozdy kolem jezera Laka až do Prášil.

Tempo nepřipomínalo vůbec bežecké lyžování, spíš chůzi na sněžnicích. Kolem druhé hodiny jsme za sebou měli 25 km a přicházeli jsme do Prášil. V hostinci U Michala jsme si dali hodinovou přestávku na oběd (protože jak stálo na ceduli: „Kdo nás mine, hlady zhyne!“). Zde se nám naskytla možnost shlédnout divadelní představení „Otesánci“, to když si ke stolu sedla dvojice s krosnami (asi podnikali přechod Šumavy), začali sušit spacáky a objednávat jídlo. Stůl se prohýbal pod talíři, ale chasníci všechno zdatně hrnuli do sebe. Radši jsme tedy zaplatili naši polívku a nabrali směr Poledník. Na rovince mi Rajče předvedl elegantní skok plavmo, to když si píchnul hůlku mezi lyže, místo aby jí píchnul vedle sebe. Aspoň trocha humoru před tím co na nás čekalo. Čekal nás nejhorší úsek – asi 8 km neustálého stoupání, kdy si říkáte, že za tou zatačkou už musí být konec, ale za tou zatačkou je to stejný jako to bylo před pěti zatačkami a bude to stejný jako za dalšími deseti zatačkami. Postupně jsme se ale prošlapali až pod Oblík, odkud se táhl jen dlouhý sjezd k Javorskému a Roklanskému potoku a při potoku cesta přes Javoří Pílu až do Modravy. Po sjezdu na Rajčeti zmrzla propocená bunda, ale ani to jej nezastavilo a po rychlé svačině (dva koláčky) jsme uháněli vstříc Modravě. To už ale bylo šest hodin odpoledne, začínalo se stmívat, tak jsme radši bez zastávky pokračovali dál na Rokytu (oproti loňsku trochu rozdíl, když jsme na Modravu dorazili už v půl třetí). Poslední dva kopečky, závěrečný sjezd šusem skoro až k chatě, oklepat sníh, sundat lyže a hurá do tepla.

V chatě už bylo skoro všechno osazenstvo, které tu být mělo. To znamená Šat, Viky, Ježek, Milada a Pepa (Vorlovic), Frenky s Janou a Pandou. Opět se mi potvrdilo, jak nezbytné je mít svého Frenkyho – nahoře v patře nás čekal pokoj s roztopenými kamny, za což mu bezesporu patří poděkování. Pokoj nahoře jsme obsadili s Pandou a s Kozou, který přijel o hodinu později autem společně s Hnídou a Martinem. Frenkyho starost, že si z Pandy uděláme pacholka mi po víkendu přišla jako lichá. Pokud si dobře pamatuji, tak o kamna se staral Rajče, o vodu Koza a já se staral, aby měl Panda ustláno a srovnané věci ve skříní. A jestli to tak nebylo, ať se propadnu! (anebo radši ne...). Na večerní program jsme se sešli tradičně v pokoji s pecí vlevo od dveří, kde jsme si nechali schnout mokré věci a sebe. Mezitím

Jana uvařila uzené, hrálo se na kytaru a dá se říct, že i zábava tekla proudem. Postupně unavení lidé odpadali a odpadali, ale hrálo se zvesela dál. Spát jsme šli se Šatem a Pandou jako poslední, docela brzy (ráno).

Ráno nebylo jednoduché, přece jen jsem cítil tu včerejší námahu, ale nebylo na co čekat. Rychle jsme se nasnídali, oblékli, nazuli běžky a pádili směr Modrava. Frenky, Jana, Panda, Pepa a Milada to vzali oklikou přes Javoří Pílu a vůbec celou sobotu jezdili separé, ovšem nutno podotknout, že ve výsledku ujeli delší štreku než my. Cesta na Modravu se stala konečnou pro Šata s Martinem. První jmenovaný (zkušený běžec) se tak urputně odrážel, až vytrhl vázání z lyže. S vázáním na botě a běžkou v ruce tudíž dokráčel na Modravu pěšky. To druhý jmenovaný (nezkušený běžec) dopadl podobně, akorát na Modravu došel s běžkami na nohou. Přesto věřím, že po prvním neúspěšném pokusu (který si prožil každý z nás) na běžky nezanevře a příště vyrazí zas.

Na Modravě jsme se tedy oddělili a dali si tradiční a oblíbenou trasu Modrava – Ptačí nádrž – Filipova Huť – Modrava. Při sjezdu do Modravy jsme potkali druhou skupinu jak šlape proti nám do kopce. Využili jsme setkání k fotoaparátickému zvěčnění, které jsme ráno před chatou ani nestihli (tak byli všichni hladoví po běžkách). Po zvěčnění jsme se rozloučili, druhá skupina pokračovala pořád dál kamsi a my jsme se rozhodli využít kvalit modravského pohostinství. Kvalita jídla mimořádně předčila kvalitu obsluhy (ne že by snad byla kulajda, nebo čočková polévka tak vynikající, ale obsluha byla zkrátka tak tragická). Pan číšník se snažil, aby nám nic nechybělo (to se mu nedá upřít), ale příště by nevadilo trochu klidu při práci a snad trochu zlepšit komunikaci s kuchařem (na kterého se vymlouval). Jen namátkou vyberu dvě zaměněné polévky, přinesení dvou sekaných navíc (na účet podniku, takže to vůbec nevadilo) a jako bonus – Rajče nemusel platit (nakonec se přiznal a zmatený číšník jej zkasíroval). Záměna turecké kávy za vídeň už ani Hnída nereklamovala a radši jsme rychle dopili, abychom už byli pryč z tohoto podniku a mohli se vydat se přímou cestou na zpátky na Rokytu. Tou dobou už se z nebe sypaly vagóny

sněhu, foukal nepříjemný vítr, takže cesta zpátky také nepatřila k těm nejpříjemnějším. Ale co, nebudem si stěžovat na počasí.

Na chatě už na nás čekali Martin se Šatem, které přivezl z Modravy nový účastník zájezdu – Bedlák. Bedlák samozřejmě nepřišel sám, ale vzal s sebou celou rodinu a také spoustu zábavy, abychom se večer nenudili. V klidu jsme se tedy převlékli, zatopili v kamnech, Bedlákovi jsme z pokoje sebrali naši lopatku na uhlí (ten večer ještě asi šestkrát), mezitím se vrátila i druhá skupina a všichni jsme se sešli v tradiční spodní místnosti s pecí. Hru na kytaru jsme prokládali hrou na schovávanou s malým Járou a Šárinou, zábava opět tekla proudem, k tomu se přidalo další kolo neskutečného obžerství (Hanka upekla uzené, kotlety se šlehačkou plus další moře jídla). Postupně odpadávaly první kusy. Martin odpadl ihned po návratu a celý večer byl takový nějaký ležící, spící, až jsme dostali strach, jestli se mu něco nestalo a šli jsme ho v devět radši vzbudit (aby nespal v kuse...). Po chvíli mžourání prokázal kamarádského ducha a přestěhoval se k nám. Ale únava z celého dne postupně přemáhala každého a nakonec i poslední z nás (opět já s Pandou) šli spát v půl jedenácté. Noc probíhala klidně a pokojně (akorát Šat nevěděl, jak utišit dřevořeza Ježka, takže z noci toho moc neměl, což se projevilo i následující den).

V neděli ráno jsme uklidili komnaty, nanosili dříví a uhlí, vymetli kamna a pece, poplatili vše co zpoplatněno bylo, sbalili si věci, nanosili do aut, spáchali závěrečné fotografování a čekala nás tradiční cesta na Čeňkovu Pilu. Řidiči odjeli auty a my, běžekchtiví jedinci (já, Koza, Rajče, Panda, Jana, Hanka a Hnída), jsme se vydali při kanále k „čeňkárně“. Nesměli jsme vynechat ani oblíbenou zkratku lesem, kde Kikina před lety zlomila lyži. Divočejší úsek všichni zvládli bez problémů (naražení Janiných zad se nepočítá) a čekal nás idylický úsek při břehu Vydry dokonce s upravenou stopou až Turnerově chatě. Zde nám předvedl své kvality Panda, který za rok pořádně potrénoval a táhnul nás všechny celou cestu. Jeho tempu nakonec stačil jen Rajče a ještě stěží.

Na čeňkárně jsme si dali oběd, zhodnotili uplynulý víkend, nastínily se plány do budoucna a auta se rozjela směrem k domovu. Po cestě jsme

ještě byli svědky střídání řidičů za Kocourovem, kdy Šat zmožen únavou raději přenechal místo v kokpitu Kozovi.

Nakonec ale všechna voda stejně odplave do moře (nebo tak nějak) a my se všichni svorně za rok na Rokytě zase sejdem!

Prach

Bál 27.2.2010

„Preclíky po pěti, nebo po desíti? A ty balonky se prodávají už nafouknuté, jo? Fakt, jo? No ty záchody sou v hroznym stavu. Neměli bysme už pověsit ty fáborcky? Z oldskautů tu ještě nikdo není, jo? Hele, to je dobrý, už nemusíme vyndavat stoly a dávat ubrusy. Je to tu narychtovaný od včerejšího bigbítu.

No, moc teda nechodí. Panebože...snad jich přijde víc. Kdo je u lístků? Hnída? Dobrý. Jdu ji vyfotit. Ale bajo, chodí. Vono to ňáký bude. Jé-tamdlencta víla je sladká. A ten kovboj! Vidělas ho? Jakýho? No tamdletoho s těma stylovejma botkama. Jé a ten strom! Strom? Nóó, tamten strom. Jo, no jo, strom. Tak ten je móóóc dobrej. Fakt paráda. A copa ten malinkej hasič? No ten je boží! Toho musíme určitě zařadit. A tamten vodník. Nebo tadleta princezna. To bude těžký vybírání.

Jé, Čochtan. Ty bláho. Fakt Čochtan! Jééé, ten jejich malej Čochtánek je krásnoučkej. Viděli ste ho? Hele malá Adélka. Ta už je ty brďo velikááá. Ááá, Pavlík je tu dneska s babičkou.

A vítězi se stávají: hasič, mušketýr, ta víla tamhle vzadu-ta s těmi krásnými průhlednými křidélky, strom, ... Ještě chvilku všichni postůjte, všichni si vás ještě chtějí vyfotit.

Nakonec je tu lidí dost, vid'?' No to rozhodně jo teda. A na začátku to tak vůbec nevypadalo.

A ubíráme další židličku. Tančíme, tančíme, hezky tančíme. STOP! Tááák, nevadí, příště to třeba vyjde. A vítězné dvojice si dojdou na pódium pro ceny...*Majdalenka, Apolenka s Veronikou, a taky Věrka, Zdeňka, Majka, Lenka s Monikou. No jasně Klára, Ančí, Bára, Mančí už nevím čí, to všechno byly holky z naší školky senzační... ..*

Vyběhnout je nejlepší právě ve chvíli, kdy lano pleskne o zem...Opakujeme: nejlepší je vyběhnout ve chvíli, kdy se lano dotkne země!!!! Ted'! Ted'! Ted'! Nevadííí. Nevadí. Vlevo si vezměte za odměnu od Martiny bonbón*Jede jede mašinka, kouří se jí z komínka, jede jede... ..* Kde jsou papíry pod koláče? A koušeme, koušeme. Roveři nepomáhají! Pouze přidržují soutěžícím koláč! Á, už máme vítěze! A další! Výborně!*Sladké mámení, chvíle závratí,*

střípky zážraků, které čas už nevrátí. Sladké mámení, dalek lákavých.....
Rajče! Tys zase vaší skupince ujed aspoň čtvrt koláče, jo? Dyt' to pak není fér! No, já to mam rád. Mně to chutná. Ahaaa, tak to pak jóó.
Hele, von už někdo vodchází. Tak asi dáme už jen poslední sérii. Dejte ještě jednu sérii – ať se děti ještě pořádně vyblbnou. A zatleskáme dýdžejovi Induktorovi! Loučí se s vámi Čára a Martina a zase za rok: Ahoooj!

Politý na jednu hromadu, čistý hezky skládat. Kdopa si veme ty politý vyprat? Kdo si veme ty politý??? Je to všecko? Vytřel někdo na těch pánech? Povedlo se to, ne? Muzika dobrá, děti pařily jaksepatří. Dvě maminy říkaly, že se jim tady dnes moc líbilo a že děkujou. My vám taky děkujeme. Děkujeme vám všem, kdo jste přišli a vám všem, kdo chodíte opakovaně. Jsme rádi, že se vám náš bál líbil. Snažíme se.

Kdo si vzal ty ubrusy? Rajče, jo? OK. ”

Tentokrát jen pozorovatel – Haník

Den sesterství

Tento, z hlediska skautské historie významný den, Den sesterství neboli Den zamyšlení (Thinking Day) oslavily světlušky společně se skautkami právě 22.února, což je den a měsíc narození zakladatele světového skautingu – jistého lorda Badena Powela a jeho ženy Olave- čestné náčelní skautek.

Letošní Thinking Day jsme věnovaly oslavě sta let od vzniku první družiny skautek na světě. Abychom holky naladily na „tuto notu“, v úvodu schůzky ve skupinkách složených jak ze světlušek, tak skautek, skládaly podobiznu světové náčelní. Potom nás ohromila svým vzezřením a důstojným vystupováním sestra Agnes, zakladatelka dívčího skautingu (dcera Olave a B.P.) v dobovém oblečení. Seznámila nás - způsobem počítačové prezentace - s důležitými a zajímavými mezníky 20. století ve skautingu. Nikdo ani nedutal. Všechny zaujatě

sledovaly, jak sestra Agnes vypráví. Všechny se chtěly s Agnes vyfotit- tak se jim líbila. Byla krásná.

Den sesterství pro nás vyvrcholil malou oslavou stých narozenin dívčího skautingu. Agnes rozkrojila velký dort (amerického typu ☺), který upekla vůdkyně světlušek Kikina a všechny jsme si pošmákly.

Není tajemstvím, že skautky ve své historii pomáhaly ve válce zraněným nebo jejich pomoc spočívala v týlovém zabezpečení.

Mnohé z nich byly také členkami Červeného kříže. Světlušky a skautky těmito slovy motivovány- se

sešly ve svých skupinkách a měly z jednoho konce klubovny na druhý přenést každou z nich jako raněnou. Mohly nést třeba hned tři siláčky jednu. Šlo jen o to, aby každá ze skupinky byla v daném časovém limitu nesena! Jedna z družin asi nechtěla riskovat, že jim čas nevystačí, a tak jsme mohli být svědky toho, jak velice chvatně a bez rozmyslu nahodil křehký překřehký Pavouček o dvě hlavy větší Indiánku na svá záda a v „pokročilém“ podřepu a hlubokém předklonu zároveň, to vše za

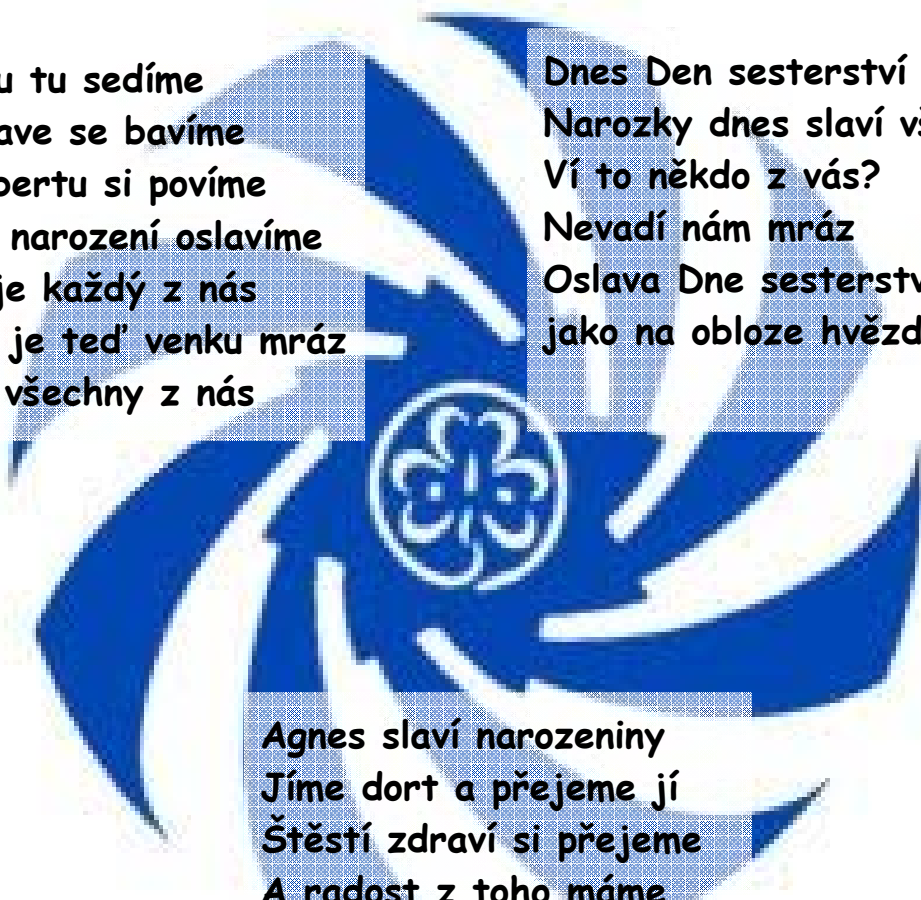
hysterického smíchu jich obou i nás ostatních v okamžiku na konci klubovny Pavouček zase Indiánku chvatně složil. V očích všech: Pavouček je rozený záchranář!!!

Od vehementního tělocviku jsme přešly k činnosti duševní a poetické. Světlušky a skautky skládaly totiž básně na pokračování s tematikou skautingu, Dne sesterství nebo prostě dnešního odpoledne. Každá napsala verš a poslala ho té některé další po své pravici. Ta na předchozí verš navázala. Tak to šlo dokola, ale na papíru směl být vidět pouze poslední verš (aby to pak bylo zajímavější). A tak se ty předchozí verše ohýbaly dozadu. Uvádím několik těchto básniček, tedy společných výtvorů.

Na závěr večera nechyběl krásný okamžik, kdy jsme se zatočily kolem velkého trojlístku utvořeného ze zapálených svíček. V gilverském kruhu- kruhu přátelství-a při zpěvu Večerky jsme se rozloučily.

Poslední odcházející světluška – Anežka-se s vůdkyněmi rozloučila se slovy: „To bylo moc krásný. Moc se mi to líbilo. Takovou schůzku jsem ještě nezažila.“ Hm...hezky závěr.

Haník

**V kruhu tu sedíme
A o Olave se bavíme
I o Robertu si povíme
A jeho narození oslavíme
Oslavuje každý z nás
I když je teď venku mráz
Zveme všechny z nás**

**Dnes Den sesterství máme zas,
Narozky dnes slaví všechny z nás
Ví to někdo z vás?
Nevadí nám mráz
Oslava Dne sesterství je krásná
jako na obloze hvězda jasná**

**Agnes slaví narozeniny
Jíme dort a přejeme jí
Štěstí zdraví si přejeme
A radost z toho máme
A hezky se chováme**

ZPÍVAJÍCÍ TROJKA

Jako každý rok, tak i letos jsme se tentokrát společně se světluškami setkaly v klubovně 20. 3. v 18 hodin. Čekal nás večer plný her a hlavně zpívání a tancování – Zpívající trojka ☺. Jakmile dorazily

všechny účastnice, večer se rozjel ve velkém stylu. Začali jsme zpíváním skupinek i odvážných malých sólistek a pokračovaly tancováním. Mezi jednotlivými vystoupeními jsme si vždy zahrály nějakou tu hru. Nechyběla ani profesionální porota ve složení: Špunt, Skřítek, Haník a Sušenka, která vždy taktně hodnotila výkony přítomných. Nakonec se na krásném 3. místě umístila skupinka ve složení: Borůvka, Miki, Perníček, na 2. místě Žužu s Žabkou a na zlatém skautky (Pavouček, Veverka, Jelička, Beruška, Spinky a Indián) s jejich kánonem Bejvávalo a tancem na píseň Beat it! od Michaela Jacksona, který sklidil velký úspěch. Tímto ještě jednou jménem všech skautek děkuji ☺. Poté jsme hrály hru skautky vs. světlušky, ve které

nás světlušky luxusně nadrtily, ale prostě to měly lehčí ☺. Hra spočívala v poznávání známých hudebních osobností od skladatelů po skupiny. Následovala noční (nebo spíše večerní) hra. Byly jsme rozdělené do několika skupinek a dostaly papír s čísly popisnými baráků v Příchovcích. Měly jsme určený 1. dům, ke kterému se vydat nejdřív a hledat indicie, podle kterých jsme měly odhalit hudebního skladatele. Moje skupinka (přesně si nepamatuji složení) měla hned jako první nápovědu: Nelahozeves, podle které jsme mohli ihned se 100% jistotou určit, že se jedná o Antonína Dvořáka. Proto jsme běžely zpátky do klubovny, kde nás přivítali se slovy: „Copa tu děláte?! Vy už to máte?“ Uhodly jsme. Dostaly jsme příkaz, abychom se ještě šly projít a našly alespoň ještě 3 nápovědy. Když jsme se vrátily, většina družstev už tam byla, a tak jsme si vysvětlily, co ostatní indicie znamenají. Tímto pro většinu skautek skončila zpívající trojka (většina z nás druhý den hrála zápas házené v Řevnicích ☺). Světlušky a Fousek s Klárkou zůstávaly v klubovně společně se světluškami a přenocovaly v klubovně.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem účastníkům a především všem, kteří pro nás vymýšleli program a díky kterým jsme se mohly sejít a zařadit ☺.

Indián

Výprava na Zelenou horu

Jelikož píšu tento článek jako jeden z posledních písálků Protlaku, moc vám toho asi už neřeknu.

Takhle jednou v neděli ráno 14.3.2010 se sešlo u klubovny 14 kusů vlčat, dva vůdci (já a Koza) a jako host Prach. Vyrazili jsme pěšo směr Zelená hora. Já jel autíkem co by předvoj a připravil jsem v lese okolo Zelené hory trasu s několika úkoly. S Kozou jsme tuto výpravu pojali jako menší přípravu závodu světlušek a vlčat. Cca za hodinu jsme se sešli všichni na návsi na Zelené hoře. Vlčata se

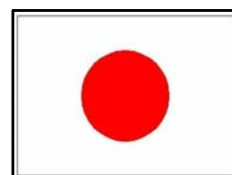
zhoupla na tamní houpačí gumě, nasvačila a byla rozdělena do tří skupin. První vedl Koza, druhou já a třetí Prach. Cesta byla značena

fáborky, na trase čekalo vlčata celkem 7 úkolů (manuální zručnost, zdravotně, pobyt v přírodě, dopravní značky, schopnost řešit problémové situace, logické myšlení, orientace, dopravní značky). Cíl byl jasný - vrchol Zelené hory, který ale dvě skupiny minuly, a drobátko zakufrovali. Kousek pod vrcholem, na okraji lesa, jsme si ještě opekli každý něco dobrého a šupajdili směr klubovna. Výprava se podařila, zúčastnila se jí hromada vlčat a určitě se všichni těší na další parádní výpravy.

Rajče

VELIKONOČNÍ ČTYŘICÍTKA ANEB VÝLET DO JAPONSKA 31.3.-2.4.2010

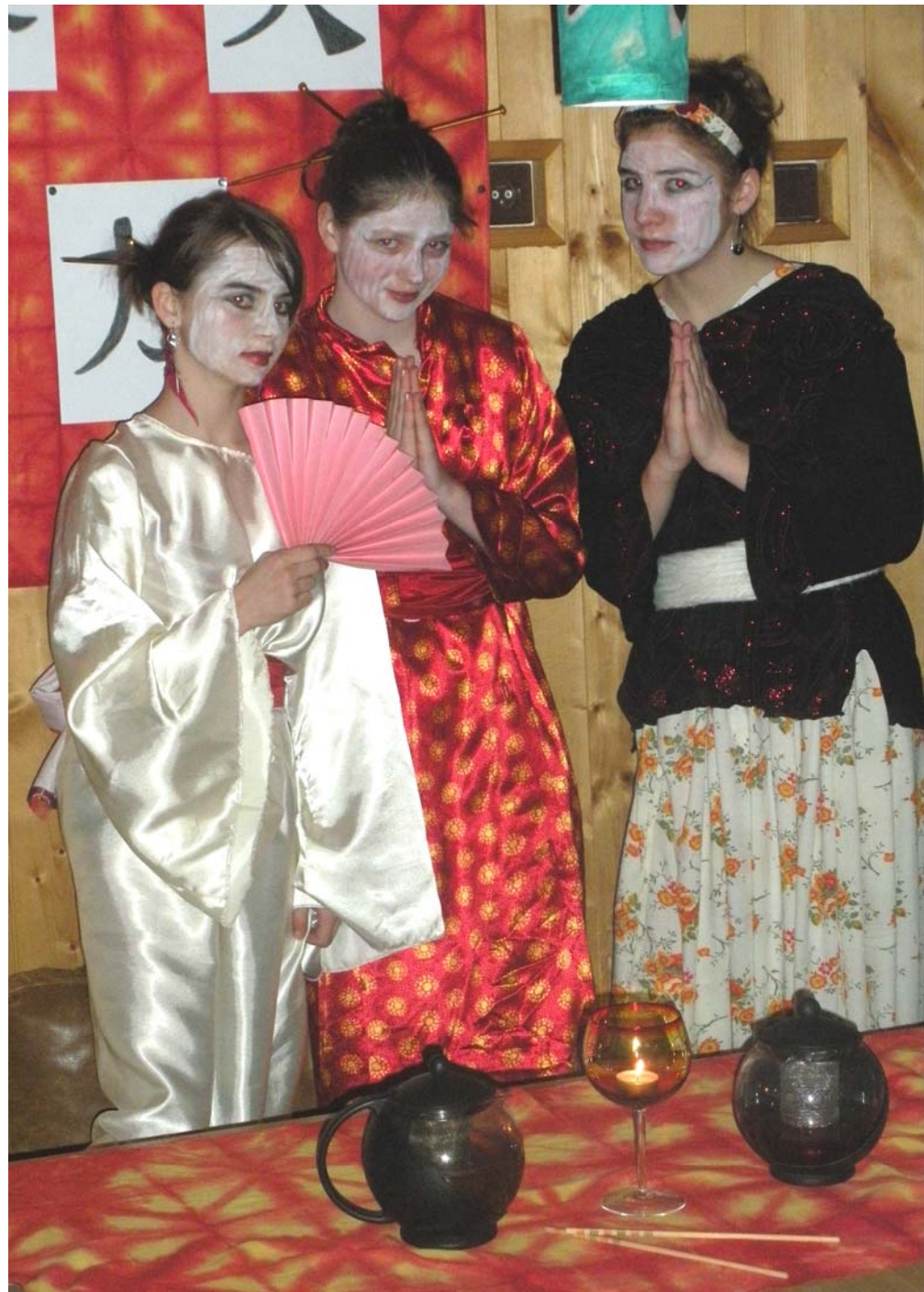
Přišel poslední březnový den a s ním i dvoudenní, respektive přesně čtyřicetihodinová akce skautek. Osm skautek dorazilo ve středu v 17 hodin ke klubovně v očekávání, co je všechno čeká a nemine. Hned ze začátku to byl nástup, přibližně 30minutová přednáška o orientaci na mapě a používání buzoly a pak to všechno začalo-vypluly jsme do Japonska. Celkem tři družinky námořnic pluly od přístavu k přístavu (chápej od stanoviště ke stanovišti) podle svých námořnických map (nic jiného než mapy Přesticka KČT) a za obtížné úkoly a zkoušky (lanový výcvik, rozdělávání ohně, hádanky a spoustu dalších) získávaly materiál ke stavbě dalších lodí na cestu do Japonska. Nutno říct, že přes všechny nesnáze a občas i ztracení se (asi v oceánské bouři ☺) všechny posádky postavily dostatečné loďstvo a ve hře uspěly. Večer jsme ještě stihly oblíbenou čokoládu a taky hru o lidských hodnotách, ale to už se blížila jedenáctá hodina a s ní čas spinkat, abychom byly čerstvé na čtvrtěční dlouhou výpravu. Dobrou noc....Překvapení skautek bylo velké, když pomyslný budíček zvonil né v sedm, né v osm ani dýl, ale ve tři hodiny ráno. Všechny očekávaly drsnou, krutou, náročnou a dlouhou noční hru. A jak dopadla? Zeptejte se skautek sami, třeba vám to poví ☺.

A bylo ráno (teď už opravdu), rychle jsme se nasnídaly, sbalily věci a s východem slunce vyrazily směrem na Zálesí a dál přes Hloupensko, kde skautky prozkoumávaly nádherné skalní útvary (a taky polemizovaly o tvrdosti spících hadů). Po červené turistické značce jsme přišly do Třebýcinky, kousek před Švihovem uvařily špagetky. Bylo to právě akorát, abychom stihly vlak jedoucí do Klatov ve 12:59. V místním plaveckém bazénu jsme se hodinu koupaly, v centru města navštívily cukrárnu a ve třičtvrtě na pět nás už autobus vysadil na přeštickém náměstí. V klubovně skautky vyráběly pravé japonské lampiony a zažily opravdovou hodinu karate a suma s profesionální bojovnicí Sandrou. Ale ten zlatý hřeb večera měl teprve přijít a taky přišel: Bojovnice se proměnily v kultivované, vzdělané dámy a

připravovaly se na večírek v čajovně. Taková příprava není nic snadného, zabere spoustu času a stejně bílé líčení není pořád dokonalé, kimono není

moc pohodlné, Indiánce pořád nadržují bobek na hlavě a když jo, tak se zas rozpadnou kytky-gejši to nemají vůbec lehké.

Konečně je všechno perfektní a novopečené gejši poprvé vstupují do čajovny, kde září světla lampionů, voní santalové tyčinky, hraje hudba a na stole jsou připravené čajové mističky a jídelní hůlky.

Večírek se rozjíždí, gejši společensky konverzují, tančí a taky pojídají rizoto hůlkami (jen gejši Sušence úzké hroty nestačí a radši si hůlky otočí a spokojeně pokračuje ve večeri tak ,že rizoto nabírá na násadky). Před usnutím bylo ještě připraveno promítání filmu Gejša, úvodní

titulky viděly všechny skautky, pokračování snad už jen Pavouček, která s námi nebyla na výpravě, a proto byla vyspalá a čerstvá.

Ráno nás čekal už jen velký úklid a balení. Na závěrečném nástupu jsme společně zhodnotily uplynulou akci, která se podle mého názoru a hlavně podle názoru skautek velmi vydařila. A to mě těší nejvíc.

Skřítek

Velikonoční vandr 2010

K jedné z akcí, které se tradičně opakují rok co rok a na které se těšíte už od konce... patří bezpochyby i roverský velikonoční vandr.

Tak jsme se opět po roce sešli odpoledne na Zelený čtvrtek na přeštickém vlakovém nádraží a spolu s Rajčetem- ostríleným vůdcem, Špuntem- novopečenou roverkou s 90litrovým batohem na zádech, Křovím- tradičně s cirkusem na zádech, Zvědem- spolu se stoletou krosnou (ještě s železnými vzpěrami), Čárou-který ani po prosbách nevzal svoji kytaru (obešli jsme se ovšem i bez ní), Jágre- s věčným úsměvem na tváři a Sportákem- spolu s jeho kuchařskými tipy jsem nastoupil do vlaku směr Plzeň, vstříc čekající Martině (Prachovce).

Vlak směr Praha – Cheb, ve kterém na nás čekal jeden z vedoucích členů naší expedice Prach Prachovič, nabral kdesi na trati 20minutové zpoždění, a tak jsme měli čas zahájit náš bodový závod a určit klasifikační limit pro přijetí do dalšího ročníku.

Nahrnuli jsme se do vlaku a mačkajíc se v jediném kupíčku, navíc s pusou plnou dortu (no jo jsem zas o rok starší) jsme si začali vyměňovat novinky.

Dojeli jsme do Mariánských Lázní, kde jsme nastoupili do autobusu náhradní dopravy a hurá do Lázní Kynžvart. Po vystoupení nám zmizel úsměv ze rtů. Ze zadních řad se totiž ozvalo: „Já tam nechal stan.“ Chvíli jsme nevěřili vlastním uším, ale pochopili jsme, že

Sporták si srandu nedělá. Na stanici Českých drah nám dali naději a řekli, že ho pošlou autobusem zpět, ať si počkáme do půl osmé.

Při čekání jsme shlédli kus hokejového utkání a spolu se stanem jsme se vydali na hrad Kynžvart, vzdálený přibližně 2 km od nádraží. Překvapením byla Špunta, která nám nadělovala už od prvních chvil dobrý 50 m náskok. Zastavil ji až obrovský krpál na hrad, kde se ovšem přimotala do skupinky v čele s Rajčetem, mnou a Křovím. Orientační smysl nezklamal a my jsme se octli přesně na opačném kopci než na kterém stál hrad. Nezbyvalo než sejít dolů a vyjít teď již správný kopec.

Zde nás ovšem čekalo další překvapení, potok. Chatrná lávka čítající tři polozatopená dřeva nevypadal důvěrně. Část z nás zvolila úspěšný přechod po kamenech. Stojíc na druhém břehu jsme pozorovali počínání těch, kdo zvolili lávku. Nebyl by to Jágr, aby se mu něco nepříhodilo. A ano, jak správně očekáváte, při přechodu po lávce mu podjely nohy a on spadl do vody.

Tím ale naše podívaná neskončila, do vody totiž spadla již zmíněná Zvědova stará krosna, která se vyvlíkla ze vzpěr. Po provizorním připevnění jsme pokračovali dál. Hrad nás přivítal s otevřenou náručí. Vybalili jsme, postavili stany a po dlouhém snažení zapálili oheň, najedli se a šup spát.

První den byl za námi.

Zmrzlí jsme se probudili do neočekávaně slunečného rána. Jágr se Zvědem měli samozřejmě naruby tropiko, ale i přesto vylézali ze stanu s úsměvem ve tváři. Po krátké svačině jsme si obuli boty, sbalili stany a hurá směr Kladská. Cestou nás zaráželi kupy sněhu na svazích „Kam jsme to sakra vlezli??“.

O tom, že jsme v rašelinovém pásmu, jsem se přesvědčil hned zpočátku, když jsem se zabořil až po kolena na obyčejné polní cestě. Tento malý incident nás ale nezastavil a šlapali jsme s chutí dál po zasněžené cestě. Samozřejmě Špunta 100 metrů vpředu.

Na Kladské jsme byli po poledni, hle pěkné čisté lavičky, a tak jsme usedli a začali vařit. Vůně se táhla široko daleko. Těstoviny, řízečky od maminky a polívky. Cesta přes rašelinné mýtiny byla krásná. Po necelých 300 metrech jsme zabořili do sympatické hospůdky. Tam jsme se ohřáli, naplnili lahve vodou, zkontrolovali mapu a šli jsme dál.

Na cestě do Pramenů jsme vystřídali snad všechny barvy duhy turistických cest a vyznávali heslo „Je to dál, ale zato horší cesta“.

Nechyběla ani malá zacházka (značení bylo příšerné). Ale nakonec jsme všichni ve zdraví dorazili nad Prameny, kde jsme, jak se říká, rozbili tábor.

Byla zima, a tak jsme se šli ohřát do příjemné hospůdky. To, že tak příjemná není jsme zjistili hned záhy, ale co by to bylo za ves nemít hospůdky alespoň dvě. Ve druhé nás přivítali, ptajíc se: „Co tu vy blázni vlastně děláte?“ Když

jsme řekli, že jsme na vandru a spíme pod stany, tak se nám málem vysmáli (a měli pro to dobrý důvod). Při odchodu nám paní vrchní řekla velice potěšující zprávu, že je venku -6 °C. Tohle jsme tedy nečekali a začali jsme prosit, ať nás nechá přespat v té místnosti s krbem. Nenechala! Nezbyvalo nám než najít stany, zalézt do spacáků a klepajíc

kosu usnout. Tento den jsme měli v nohách dobrých 15 km s plnou polní (mnozí až 22 kg).

Ráno nás čekalo nepříjemné překvapení. Okolo stanů leželo (půjčím si text jedné písničky) to mokré bílé svinstvo. Ale co, jsme skauti a musíme něco vydržet. Vyklepali jsme stany, zabalili a vyrazili směr Bečov nad Teplou, kde by mělo být dle slov místních až o deset stupňů Celsia tepleji. Cesta vedla okolo nějakého plavebního kanálu přes promáčenou louku a okolo minerálních vrtů Magnesia. Špunt samozřejmě první.

Obědvali jsme u jednoho takového vrtu nazvaného Grunská kyselka. Lidé se k němu sjíždí z celého okolí pro jeho obsah magnesia. (Prý ho posílal za 2. Světové války Rommel do Afriky.) Tak jsme si taky trochu nabrali. Dál se nám nechtělo vracet na zelenou, a proto jsme se rozhodli jít dle azimutu 60°. Směr jsme měli dobrý, ale když jsme přeskakovali potok a vzhlíželi na kopec před námi, povolovali nám nervy.

Tentokrát ale orientační smysl opravdu nezklamal (pomohla i GPS) a my vyšli nad Bečovem. Zde nás opustila Martina, kterou zmohla zima a únava (za nesouhlasného bučení se Prach stěhoval k nám do stanu).

Na tamním zámku jsou uskladněny nějaké relikvie svatého Maura (bedna celá ze zlata), a tak to je nejpřísněji střežené místo v republice. To jsme museli vidět. Nechtěl se nám ale platit vstup, proto jsme po prohlídce nádvoří zamířili vyhlédnout nějaké místo, kde by se dalo koukat na hokej. Spokojeni s nálezem jsme se vydrápali nad Bečov k vysílači, postavili stany a najedli se (někteří ale chtěli něco jiného a tak zamířili do pizzerie). Večer jsme oslavili Jágrovy narozeniny.

Po návratu z hospůdky se nám vůbec nechtělo spát, zpívali jsme přes celý Bečov i bez kytary a moc jsme se nasmáli.

Noc byla krátká. Po pár hodinách spánku jsme opět na cestě. Nyní však ve vlaku směrem na Teplou. Příjemná paní průvodčí nás překvapila slovy: „To ti budu muset vrátit v drobných, Kocourku.“ Myslím, že kocourek (kdo jiný než Prach) na ni bude ještě dlouho vzpomínat. V klášteře Teplá jsme si koupili turistické známky, naplnili flašky s vodou, obhlédli zahrady i kus interiéru a především

přehodnotili trasu. Bylo moc hodin a pře námi přílišně kilometrů, tudíž jsme se rozhodli stanovat ve vesnici Ovesné Kladruby vzdálené pouhých 10 kiláčků.

Obědvali jsme u jakéhosi rybníka v kempu pod střechou a Špunt tak zamaskoval Prachův vaříč, že ho Prach chtěl vyhodit.

Cesta uběhla jako voda (Vy-víte-kdo byl vpředu). Nocovali jsme na skryté louce nad vesnicí. Jágrovi se už dlouho nic nepříhodilo a hned to napravil. Říznul se o plechovku s párky, které se později stejně rozlily. My ho pasovali na krále vandru. Krev tekla proudem, párky se povalovali po louce a my hledali lékárníčku. Zdravotní tým (Rajče, Prach, Čára) se předvedl jak nejlépe dovedl. Po pár minutách byl prst zavázaný a my se mohli zaslouženě vydat na odpočinek do místní hospůdky. Teplo, televize a příjemná obsluha. Co víc si přát? Stany

jsme našli snadno, ale spát se nám opět nechtělo. Náš líbezný zpěv a hláhol se opět nesl krajinou.

Uteklo to jako voda a byl tu poslední den. Sbalili jsme batohy a šup na vlak. Škoda jen, že jsme zas nepotkali tu hodnou paní průvodčí. Na závěr jsme prolétli Mariánské Lázně obdivujíc kolonády a hotely. Za zbylé peníze jsme se naobědvali, napili a koupili zpáteční jízdenky. Konec se blížil. Ve vlaku jsme zahráli karty, probrali vandr a přemítali o právě prožitém dobrodružství.

Na závěr bych rád uveřejnil bodové zisky jednotlivých účastníků: Na první pozici byl vynikajícím výkonem 38 bodů za výdrž a disciplínu Sport'ák, pak Čára se ziskem 37, Prach 34, Rajče 33, Já a Špunt 30, Jágr 28, Zvěd 27 a na chvostu skončil Křovák 26 a Martina s ostudnými 3,5 body.

Tak tedy vandru třikrát Zdar, Zdar, Zdar.

Panda!!!

Spaní v klubovně 9. – 10. 4. 2010

Už je tomu delší doba, co měli naši skauti vícedenní akci, a proto jsme hned jeden týden po Velikonocích uspořádali spaní v klubovně a následovnou celodenní výpravu. Sešli jsme se v pátek odpoledne v 17 hodin a čas tradiční schůzky jsme tentokrát věnovali řádnému hokejbalovému utkání. Hrál se 3x15 minut a proti sobě se postavila družstva ve složení Čára, Panda, Jindra, Kája, Johny a Vrut, Mára, Vojta, Vašek, Tučňák. Po tuhém boji zvítězilo družstvo Č+P+J+K+J v poměru 8:7. Nejlepším hráčem utkání jsem skromně vyhlásil sám sebe ☺.

Po vyčerpávajícím utkání jsme se přesunuli odpočívat do klubovny, kde se všichni s chutí pustili do svých večerů. A po námaze fyzické přišla na řadu i námaha duševní. Ve dvojicích se skauti utkali u počítačového kvízu *Kdo to ví, odpoví* a to v tématech sport, zeměpis a celá soutěž byla zakončena prezentací s poznávačkou rostlin. Celkově

v této soutěži zvítězili Pat a Mat alias Vrut a Mářa. Poté jsme se ještě pobavili Pandovou hrou, kdy se v souboji jeden na jednoho snažili skauti shodit lžící kindervajíčko soupeře, které bylo taktéž na lžici. Asi jste nepochopili, ale to je jedno. Po skončení hry se již začalo stmívat, a proto jsme se pomalu a jistě začali chystat na noční hru.

Ještě za šera jsme se tedy začali přesunovat na vrch Ticholovec, konkrétně jsme došli až ke Kucínům. S sebou jsme táhli spoustu věcí, o jejichž účelu zatím nikdo nevěděl. Na místě za husté tmy se pak skauti dozvěděli legendu. Vžili se do situace výzkumníků na cizí planetě, na jejichž základně se vyskytla porucha a docházela jim energie potřebná k životu. Jedinou možností bylo vyrazit ve vesmírném vozítku na povrch planety a nasbírat zde horninu, z níž se drahocenná energie získávala. A právě ono vesmírné vozítko jsme z trojice, respektive čtveřice skautů, vytvořili. Trojice si stoupla do zástupu a na každé straně jim byly ruce přivázány k hokejce. Na zadní konec jedné

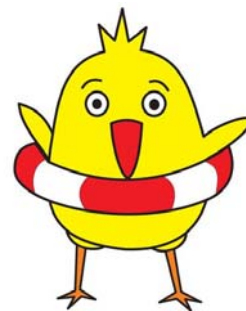
z hokejek byl zavěšen kbelík pro sběr stříbrných valounů, na přední konce hokejek byly přivázány baterky jako reflektory vozidla. A aby to ještě nebylo příliš jednoduché, prvnímu ve vozidle byly zavázány oči. Takto komplikovaně sestavená a nemotorná vozidla vyrazila do náročného lesního terénu sbírat předem rozházené stříbrné valouny. Úkol to byl nelehký a hned na úvod jsme museli jedno z vozidel vyprošťovat z hustého houští ostružiní. Nakonec se obě skupiny svého úkolu zhostily důstojně a potřebný počet valounů pro přežití získaly. Po návratu z noční hry jsem já osobně znaven upadl do spacáku a usnul. Naši neúnavní svěřenci prý ještě stihli zhlédnout dva filmy na DVD.

Ráno přišel časný budíček v 7:45. Připojil se k nám Viki a vyrazili jsme na dalekou výpravu na zříceninu hrádku u Kokšína. Cesta ubíhala velice rychle, a tak již někdy kolem druhé hodiny odpolední jsme dorazili k cíli. Po cestě probíhala již tradiční hra u koho pobude kulík nejdéle. Díky mému podlému tahu, kdy jsem kulík uschoval do oddílové lékárníčky a zeptal se, kdo ji ponese dál. Bohužel se přihlásil pozdější vítěz Viki. Vzhledem k tomu, že jsem kolegiální, tajně jsem Vikimu oznámil, jaká hrozba se v lékárníčce skrývá. Ten tedy lékárníčku poslal dále Johnymu. Ani to však nepomohlo. Když jsme totiž pak triumfálně Johnymu oznámili, jestli by se nepodíval do lékárníčky, že tam na něj možná něco čeká, nic tam nečekalo. Kulík totiž Vikimu vypadl v batohu.

Na kokšínském hrádku také skauti předvedli své kuchařské umění, kdy ze surovin, které se obstaraly minulý den, měli ukuchtit bramboračku. Nutno říci, že se k velkému překvapení oběma skupinám dílo podařilo a obě polévky byly velice dobré. Někteří pak ještě polévku zajedli opečenými buřty. Zpáteční cestu jsme pak absolvovali vlakem ze Švihova a na přeštickém nádraží se všichni rozešli.

Čára

Skautské kuřátko pro sbírku Pomozte dětem

Impuls k uskutečnění této akce nám daly světlušky. Vzpomínaly na předloňský rok, kdy jsme se ke sbírce připojily za naše středisko poprvé. Jsem moc ráda, že jsme i přes obavy, zda vše stihneme připravit, dotáhly realizaci do konce.

Začátkem března jsme zahájily přípravu v mé „velké“ kuchyni (což dokazuje výrok jedné ze světlušek: Jé, Kiki, my máme asi čtyřikrát větší kuchyň...). Peklo se ve velkém - co jiného než perníčky. Symbolicky velikonoční tvary – kuřátka, vajíčka, zajíčci,... Světlušky si užily nejen pečení, ale zejména zevrubnou prohlídku našeho bytu, včetně důkladného studia encyklopedie Lidské tělo (není třeba jmenovat kapitolu, která je obzvláště zaujala ☺). Zdobení většiny zajců a kuřat připadlo na jednu schůzku skautek, které rády přiložily ruku k dílu, zbytek i na starší světlušky.

Mimo cca 300 perníčků jsme připravily cca 200 zápichů do květináčů v podobě kuřátka. Vyráběly jsme jedno nedělní dopoledne v klubovně. Kuřátka se těšila velkého úspěchu a zájmu všech. Pro „dárce“ byly mimo těchto minidárků připraveny i barevné letáčky a hlavně naše děkovné úsměvy.

1.duben - Zelený čtvrtek nám přichystal jak jinak než aprílové počasí. Bylo něco málo nad nulou, lehce nám i sprchlo a sluníčko se celý den schovávalo. Nenechaly jsme se však zimou zastrašit. Kdo procházel přeštickým náměstím, neunikl. Výsledkem je 12.494 Kč. Mile mě částka překvapila a usvědčila v tom, že pořádat takovéto akce má stále velký smysl !!!

Díky všem...

Kikina

Protlak – časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Skřítek(skautky), Rajče(RR,vlčata),Kiki(světlušky), Čára(skauti),Laka(oldskauti)

kontakt:Josef Volf,Příchovice 237,Přeštice 33401,goat22@seznam.cz

uzávěrka: 13.4.2010 **vyšlo:** 28.4.2010 **neprodejné**